

[Wilhelm]

lykkes det at liste ud af hende, at det drejer sig om nogle overgreb derhjemme. Hun vil ikke have det anmeldt, bl.a. fordi hun frygter, at moderen, som ikke er den, der har foretaget overgrebene, vil gentage et selvmordsforsøg. Anmeldelsespligten kræver, at det bliver anmeldt. Kommunens jurister kræver, at det fører til en politianmeldelse. I dag står pigen og føler sig som 15-årig ansvarlig for, at faderen er i fængsel i 1½ år, og at moderen har begået selvmord. Den lille sag, som det oprindeligt var, som kan være traumatisk nok for den 14-årige pige, er nu fuldstændig umuliggjort, til trods for at alle behandlere på den pågældende institution, psykiatererklæringer, lægeerklæringer osv. prøvede at fortælle juristerne i Københavns kommune, at her skulle ikke foretages anmeldelse, for det kunne kun gøre sagen værre for pigen. Og i dag er sagen i hvert fald 100 gange værre.

Pointen er, at i det halve år, den sag har været, har den familie ikke fået ét eneste tilbud om hjælp, men alene straffesanktioner. Det er i hvert fald ikke vores løsning på disse problemer. Så kom ikke og skyd forslagsstillerne i skoene, at dette går ud på at udvide strafområdet. Det har vi klart taget afstand fra både i vores praksis, strafferetsplejemæssigt i det hele taget, straffelovsmæssigt i det hele taget, og i dette forslag i bemærkningerne.

Når man taler om en camoufleret straffebestemmelse, vil jeg godt sige, at jeg tror ikke, de fleste her ved, hvor straffegrænsen går i øjeblikket. Der er foretaget en undersøgelse, den er ikke offentliggjort endnu, men de, der havde lyst til det, kunne have sat sig ind i det, hvis de var mødt op på kriminalistisk institut for et par uger siden, hvor i hvert fald alle retsudvalgets medlemmer var inviteret, men der var besynderligt nok ikke andre af dem end mig til stede. Det var meget interessant. Det drejede sig om vold mod børn. Det var en undersøgelse fra Ålborg og København af, hvilke domme der var faldet, hvilke sager der var rejst. Det er meget få, fordi man ved, at det næsten er umuligt på grund af bevisets stilling. Men der var dog rejst nogle sager, og der var dog lavet en slags oversigt over det.

Det viste sig, at i så at sige alle sager undskyldte forældrene deres mishandling med revselsesretten. De søgte at påberåbe sig rev-

selsesretten. Ikke desto mindre viser retspraksis – hvis vi skal gå efter de forholdsvis få domme, der trods alt er faldet – at domstolene i dag bedømmer revselsesretten sådan, at 1–2 lussinger, der ikke er så hårde, at de afsætter mærker, falder inden for revselsesretten, men hvad der ligger derudover, og det er faktisk ikke ret meget, kan man blive dømt adskillige måneders ubetinget fængselsstraf for. Forældre ved i almindelighed ikke, at sådan har retspraksis altså udviklet sig i de ganske få sager, hvor der ikke er problemer med bevisets stilling.

Derfor er det vildledning af forældrene, når et flertal herinde stadig væk vil påberåbe sig en revselsesret, som domstolene gradvis har bragt ned på et punkt, hvor det er ren vilkårlighed, om man bliver straffet eller ikke straffet for nogle lussinger. Når vi kommer med et forslag, der præciserer disse ting, synes jeg, en almindelig viden om dette område måtte føre til, at man ikke som justitsministeren begynder at tale om, at det er en udvidelse af strafområdet, men at det tværtimod er god vejledning for forældrene at sige, at det faktisk har udviklet sig sådan, at dette risikerer man at blive dømt for.

Ministeren sagde – i lighed med flere ordførere – at bistandsloven jo indeholder de muligheder, vi nævner i punkt 3. Ja, den indeholder mulighederne, det er formelt rigtigt, men det er ikke rigtigt, at mulighederne eksisterer andre steder end på papiret. Der er ikke andre steder end i København, et kontaktcenter er lavet, og der er altså kun 8 pladser, og behovet er langt, langt større, især hvis behovet skulle dække det, vi har til hensigt, nemlig at sørge for, at problemerne bliver taget i opløbet, ikke først, når det er nået dertil, at tvangsfjernelse næsten er den eneste løsning, og det er det jo i dag. Antallet af tvangsfjernelser øges hurtigt i øjeblikket. Døgnkontakten i København har kun kapacitet til at tage de allerallerværste sager, og de er så slemme, at det nu er under en fjerdedel af de børn, der kan vende tilbage til deres hjem, fordi tingene i den grad er kørt op i en spids, inden man får fat i dem, at der ikke er anden mulighed. Det er tvangsfjernelse, der er alternativet til det, vi kalder beredskabsfamilier, og det, vi kalder en meget kortvarig separationsret. Det skal man være klar over.